

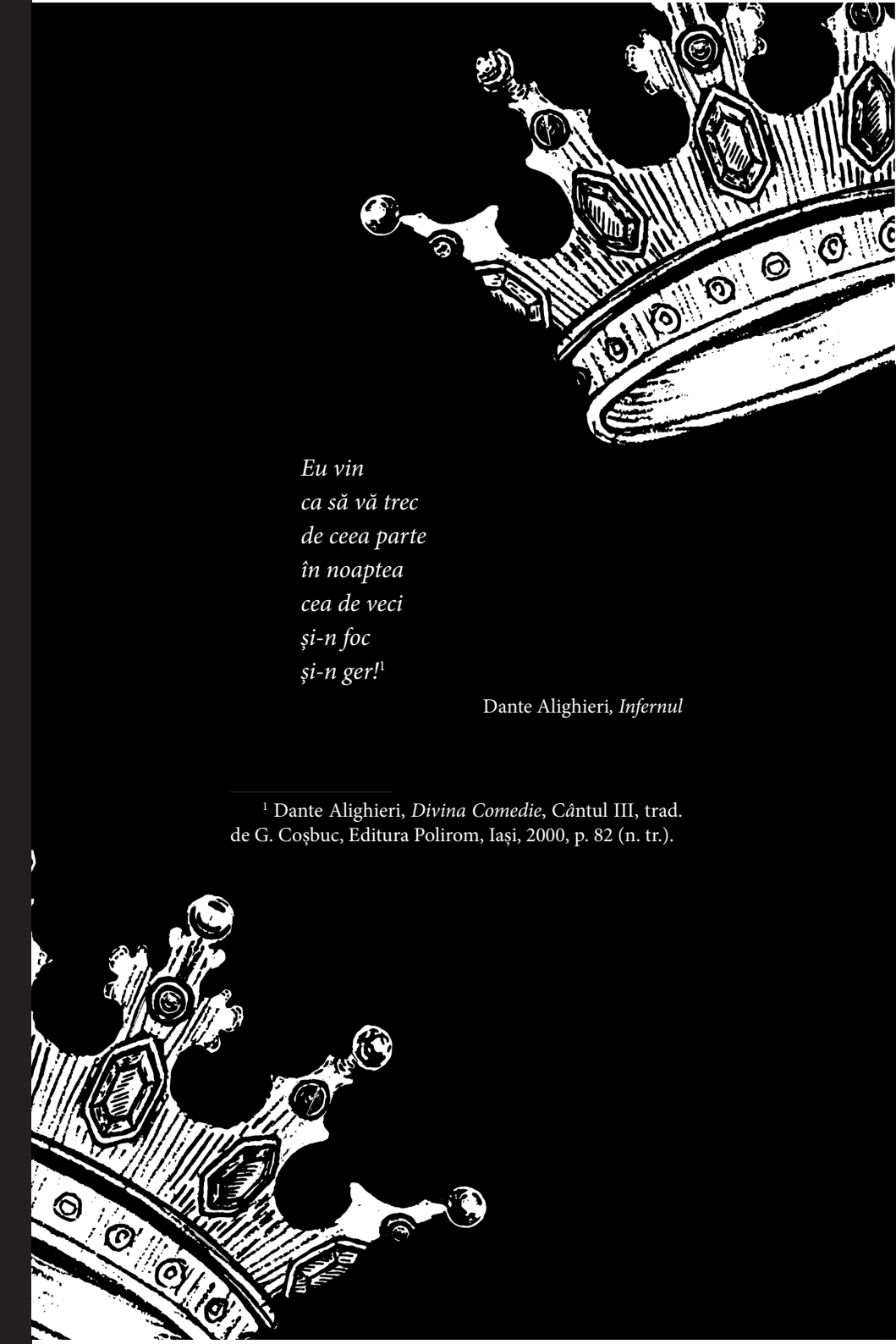

KERRI MANISCALCO

REGATUL
CELOR
BLESTEMAȚI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

Eu vin
ca să vă trec
de ceea parte
în noaptea
cea de veci
și-n foc
și-n ger!¹

Dante Alighieri, *Infernul*

¹ Dante Alighieri, *Divina Comedie, Cântul III*, trad.
de G. Coșbuc, Editura Polirom, Iași, 2000, p. 82 (n. tr.).

Cele Saple Cercuri

VÂNTURILE APRIGE

CASA DESFRĂULUI

PORTILE IADULUI

CASA MÂNTEI

LACUL DE FOC

RÂUL NEGRU

REGATUL CELOR

CASA EXCESULUI

FURTUNA PACATELOR

CASA LENEI

CASA MÂNDRIEI

MORMINTELE ARZĂTOARE

CASA INVIDIEI

CASA LĂCOMIEI

PĂDUREA SÂNGERIE

MALEFICI

Într-o seară de vară neobișnuit de răcoroasă, în mijlocul unei furtuni năprasnice, două surori au venit pe lume. Totuși, nașterea lor nu a fost începutul unui basm plin de magie. Cei care stăteau la pândă, în așteptarea momentului, au recunoscut atât semnificația, cât și semnele rău prevestitoare. Una dintre surori avea să-și sacrifice viața de muritoare, iar cealaltă, să-și vândă sufletul. Bătrânele sabațului au discutat aprins despre motivele și căile care ar duce la un asemenea deznodământ, dar toate au fost de acord în privința unui singur lucru: gemenele vesteau iminentele zile întunecate. Acum, când una a ales calea furiei și a pus ochii pe tromul Diavolului, iar cealaltă stă nemișcată, lipsită de inimă, înconjurată de moarte, se vorbește despre o nouă profecție — una care ar damna atât vrăjitoarele, cât și demonii.

Însemnări din grimoarul secret al familiei di Carlo

CU CEVA TIMP ÎN URMĂ

Odinioară, într-o zi însemnată de un răsărit blestemat, un rege se plimba prin castelul său, cu pașii lui mari tunând de-a lungul coridorului, alungând iute până și umbrele pentru a-și tăi-nui prezența. Se afla într-o dispoziție proastă, care se înrăutățea cu cât se apropia de *ea*. Cu mult înainte de-a intra în această aripă a castelului, i-a simțit dorința de răzbunare, la fel de înflăcărată ca o gloată furioasă postată în fața sălii tronului. Totuși, nu prea i-a acordat atenție. Vrăjitoarea reprezenta o molimă abătută asupra țărâmului.

Una pe care urma să o înlătore de îndată.

Când a deschis larg ușile duble, dintre omoplați i-au răsărit aripi de flăcări albe, cu vârfurile penelor parcă scăldate în argint. S-au izbit de perete, aproape despicând lemnul în două, însă intrusa nu și-a ridicat privirea, continuând să șadă întinsă pe tron într-o poziție indolentă. Pe tronul *lui*.

Refuzând să se uite în direcția regelui, și-a mângâiat piciorul cu grația unei amante iscusite care încearcă să ademenească un partener nerăbdător. Faldurile rochiei i-au alunecat într-o parte, dezvăluind pielea netedă de la gleznă până la șold. Lent, a început să își deseneze cercuri pe gambă, arcuindu-și spatele în timp

ce degetele îi urcau tot mai mult. Prezența lui nu a descurajat-o defel să-și treacă mâinile de-a lungul coapselor, pe exterior.

— Ieși! i-a poruncit regele.

Atenția vrăjitoarei s-a îndreptat fulgerător asupra lui.

— Să vorbesc cu tine nu a dat roade. Nici logica, nici rațiunea nu mi-au fost de vreun folos. Vin în fața ta acum cu o ofertă nouă, una destul de tentantă.

Și-a dezmiertat încet sfârcurile, peste materialul subțire al rochiei, iar privirea i-a devenit tot mai intensă în timp ce-l urmărea cu îndrăzneală, cu ochii măriți.

— Scoate-ți pantalonii!

Regele și-a încrucișat brațele la piept, cu o privire amenințătoare. Nici măcar creatorul lui nu îl putea supune capriciilor sale, iar ea nu era nici pe departe creatorul lui.

— Ieși! a repetat el. Pleacă înainte să te *silesc* să o faci!

— *Ia* încearcă!

Printr-o mișcare inuman de grațioasă, vrăjitoarea s-a răsuцит și s-a ridicat în picioare, rochia ei lungă și argintie strălucind ca o sabie mânuită să destrame cerurile. Într-o fracțiune de secundă, a dispărut orice încercare de seducție.

— Atinge-mă și voi distruge tot ce îți este drag! Majestatea Voastră.

Vocea i-a dobândit un ton batjocoritor, de parcă regele nu ar fi fost demn de titlu sau de respect.

Însă el a râs, un sunet la fel de primejdios ca pumnalul apăsat acum de gâtul ei delicat. Vrăjitoarea nu era singura binecuvântată cu iuțeala unei ființe nemuritoare.

— Se pare că te înșeli, mai că a mârâit el. Nimic nu-mi este drag. Vreau să părăsești tărâmul înainte de căderea nopții. Dacă nu ai plecat până atunci, îmi voi elibera câinii Iadului. Când vor termina cu tine, orice a rămas va fi aruncat în Lacul de Foc.

Cu toate că s-ar fi așteptat să-i simtă mirosul fricii, vrăjitoarea s-a smucit înainte, tăindu-și gâtul de lamă dintr-un capăt în altul cu singură mișcare brutală. Sângele s-a scurs peste rochia ei scânteietoare, a pătat podeaua netedă de marmură și a murdărit manșetele regelui. Cu maxilarul încheștat, acesta și-a șters pumnalul.

Netulburată de noul ei colier cutremurător, femeia s-a îndepărtat de el, cu un zâmbet mai malefic decât cel mai rău dintre frații lui. Rana s-a vindecat îndată, de parcă s-ar fi cusut singură.

— Ești sigur de asta? Nu există *nimic* după care tânjești?

Din moment ce regele nu a învrednicit-o cu un răspuns, vrăjitoarea și-a dezlănțuit supărarea asupra lui.

— Până la urmă, poate că zvonurile sunt adevărate. Nu ai o inimă în pieptul ăla împietrit și atât de bine protejat! a spus vrăjitoarea, rându-i roată în timp ce fustele ei lăsau o dâră de sânge pe podeaua cândva curată ca lacrima. Poate că ar trebui să te ciopârțesc și să arunc o privire înăuntru!

I-a studiat aripile neobișnuite, albe și argintii, plămădite din flăcări, iar rânjetul i-a devenit sălbatic. Erau armele lui preferate și s-a arătat mai mult decât mulțumit când le-a simțit căldura înverșunată, orbitoare, care îi făcea pe dușmani să se îndepărteze, tremurând de groază, sau să cadă în genunchi, cu obrajii brăzdați de lacrimi de sânge.

Deodată, vrăjitoarea a pocnit scurt din degete; aripile au căpătat culoarea cenușii, apoi au dispărut.

Panica l-a încătușat pe rege când a încercat – și nu a reușit – să le cheme din nou.

— Iată un truc la fel de cumplit ca Diavolul însuși!

În timp ce țesea vraja, vocea femeii avea o gravitate stranie, de parcă ar fi aparținut unei tinere și unei bătrâne totodată. Regele a înjurat. Firește! De aceea vărsase sânge; era o ofrandă adusă uneia dintre zeițele ei nemiloase.

— De acum înainte, un blestem se va răspândi în acest tărâm. Vei uita totul, în afară de propria ură. Dragostea, îndurarea, orice lucru bun din lumea ta vor înceta să mai existe. Într-o zi, lucrurile se vor schimba. Când o să cunoști adevărata fericire, jur că voi lua și tot ceea ce iubești!

Regele abia dacă auzise vreun cuvânt din cele rostite de vrăjitoarea cu părul închis la culoare, în timp ce se străduia în zadar să-și cheme aripile. Orice ar fi încercat, armele lui iubite lipseau cu adevărat.

Deși însetat de sânge și cu vederea aproape încețoșată de furie, și-a ținut cumpătul prin forța absolută a voinței. Acum, vrăjitoarea nu i-ar mai fi de niciun folos moartă, mai ales dacă mai spera să recâștige vreodată ceea ce îi fusese furat.

Femeia și-a lovit o dată limba de cerul gurii, de parcă ar fi fost dezamăgită că regele nu și-a eliberat monstrul lăuntric pentru a riposta, apoi a dat să se întoarcă. Regele nu s-a oboșit să se năpustească asupra ei. În schimb, când a vorbit, a furat vocea întunecată și tăcută a nopții.

— Te înșeli!

Vrăjitoarea s-a oprit și i-a aruncat o privire peste umărul delicat.

— Chiar așa?

— Poate că Diavolul e cumplit, dar nu apelează la trucuri, i-a răspuns regele, cu un zâmbet care era întruchiparea ispitei. Preferă învoielile.

Pentru prima dată, vrăjitoarea părea nesigură. Se considerase a fi cea mai vicleană, cea mai letală ființă dintre cei doi. Uitase în a cui sală a tronului se afla acum și cu câtă îndârjire se agățase el de acest lucru deopotrivă blestemat și nenorocit. Avea să îi aducă o bucurie fără margini să-i reamintească.

Acesta era Regatul celor Malefici, iar *el* îi conducea pe toți.

— Prin urmare, vrei să încheiem una?

UNU

Aveam o viziune diferită asupra Iadului.

Ignorându-l pe trădătorul prinț al Casei Mâniei de lângă mine, am inspirat în liniște, înfiorată, în timp ce-n jurul nostru se răspândea fumul de la magia demonică pe care o folosisese pentru a ne transporta aici. În Cele Șapte Cercuri.

În cele câteva clipe cât ne luase să călătorim din peștera din Palermo către acest tărâm, născocisem diverse scenarii despre sosirea noastră, fiecare mai îngrozitor decât precedentul. În toate coșmarurile, îmi închipuisem o ploaie de foc și pucioasă revărsându-se ca o cascadă asupra noastră. Flăcări îndeajuns de fierbinți, încât să-mi pârzolească sufletul sau să-mi topească inclusiv carnea direct de pe oase. În schimb, m-am luptat cu un frison brusc.

Prin fumul și ceața persistente puteam distinge doar ziduri tăiate dintr-o piatră prețioasă stranie, opacă, care se înălțau cât vedeai cu ochii. Erau fie de-un albastru-închis, fie negre, ca și cum cea mai întunecată parte a mării s-ar fi ridicat până la o înălțime imposibilă și ar fi înghețat pe loc.

Fiori mi-au alunecat iute pe șira spinării. Am rezistat impulsului de a-mi duce mâinile la gură, sperând să le încălzesc,

sau de a apela la Wrath pentru alinare. Nu era prietenul meu și, cu siguranță, nici protectorul meu, ci exact ceea ce susținuse Envy, fratele lui: cel mai rău dintre cei șapte prinți-demon.

Un monstru printre fiare.

Nu-mi puteam permite nici măcar pentru o secundă să uit ce sau cine este el. Unul dintre cei Malefici, ființele nemuritoare care furau suflete pentru Diavol și egoistele creaturi ale nopții în privința cărora bunica ne avertizase pe mine și pe sora mea geamănă încă de când veniserăm pe lume. Iar acum promisesem de bunăvoie să mă căsătoresc cu regele lor, prințul Casei Mândriei, ca să pun capăt unui blestem. Sau cel puțin așa dădusem de înțeleș.

În aerul arctic, corsetul metalic pe care mi-l dăruise viitorul meu soț, mai devreme în seara asta, a devenit insuportabil de rece. Faldurile fustei mele întunecate și scânteietoare erau prea subțiri pentru a-mi oferi, cu adevărat, măcar o fărâmă de protecție sau o urmă de căldură, iar pantofii păreau mai degrabă fâșii de mătase neagră cu tălpi subțiri de piele.

Sângele mi-a înghețat în vene. Un gând involuntar mi-a răsarit în subconștient, bănuiala că acesta era un alt complot malefic pus la cale de dușmanul meu pentru a-mi spori neliniștea.

Am răsuflat, eliberând norișori sidefii ce pluteau ca niște fantome dinaintea feței mele. O iluzie bântuitoare, eterică. Tulburătoare. Sfântă zeiță din cer! Chiar mă aflu în Iad. Dacă prinții-demon nu-mi veneau primii de hac, *nonna* Maria avea cu siguranță să mă omoare. Îndeosebi după ce avea să descopere că-mi vândusem sufletul lui Pride. *Pe sânge și pe oase!* Îmi vândusem sufletul Diavolului!

O imagine a pergamentului care mă legase de Casa Mândriei mi-a fulgerat prin minte. Nu-mi venea să cred că semnasem contractul în sânge. În pofida încrederii de mai devreme în

planul de a mă infiltra în această lume și de a-mi răzbuna sora ucisă, mă simțeam complet nepregătită acum, că stăteam realmente aici.

Oriunde însemna „aici”, mai exact. Nu părea ca și cum am fi ajuns în vreuna dintre cele șapte Case regale ale demonilor. Nu știu de ce crezusem că Wrath avea să îmi ușureze călătoria.

— Așteptăm să sosească logodnicul meu?

Tăcere.

M-am mutat de pe un picior pe altul, întetind senzația de disconfort.

Fumul încă era suficient de aproape, încât să-mi obstrucționeze parțial vederea și, din moment ce escorta mea demonică refuza să vorbească, propria-mi minte a început să mă tachineze cu un șuvoi de temeri dintre cele mai creative. Cine știe, poate că Pride stătea chiar în fața noastră, așteptând să-și revendice mireasa în carne și oase.

Am ascultat cu atenție, străduindu-mă să disting orice sunet care ar putea trăda apropierea cuiva prin fum. Sau orice altceva. N-am auzit însă nimic în afară de bătăile frenetice ale propriei inimi.

Nici măcar țipetele celor veșnic torturați și blestemați. Ne înconjură o tăcere desăvârșită, descurajantă. Părea apăsătoare – ca și cum orice urmă de speranță ar fi fost abandonată acum un mileniu, lăsând în urmă doar liniștea zdrobitoare a disperării. Ar fi atât de ușor să renunți, să te întinzi pe pământ și să-i permiți întunericului să intre! Acest tărâm întruchipa iarna în toată gloria sa aspră și necruțătoare.

Și nici măcar nu trecuserăm încă prin porți...

Copleșită de panică, mi-am dorit cu atâta ardoare să mă întorc în orașul meu – cu aerul său sărat, sărutat de mare, și locuitorii estivali –, încât mă durea pieptul. Dar făcusem o alegere

și, orice urma să se întâmple, aveam să-mi duc misiunea până la capăt. Adevăratul ucigaș al Vittoriei încă se afla în libertate. Și eram pregătită să trec prin Porțile Iadului de o mie de ori ca să-l găsesc. Lumea se schimbase, dar scopul meu final, nu.

Am tras adânc aer în piept, iar emoțiile mi s-au liniștit.

Fumul s-a risipit în cele din urmă, oferindu-mi prima mea imagine neobstrucționată asupra lumii subterane.

Eram singuri într-o peșteră asemănătoare cu cea situată deasupra mării în Palermo din care tocmai plecaserăm, adică locul în care amenajasem cercul de oase și îl invocasem pentru prima dată pe Wrath, cu aproape două luni în urmă, dar totodată atât de diferită, încât mi s-a strâns stomacul la vederea acestui tărâm necunoscut.

De undeva deasupra noastră se strecura strălucirea astrului nocturn. Nu era de mare ajutor, dar oferea suficientă lumină pentru a vedea pământul dezolant și plin de pietre, acoperit de un strat scânteietor de chiciură.

La câțiva metri depărtare se afla o poartă înaltă și amenințătoare, cu adevărat impozantă, nu foarte diferită de prințul tăcut care stătea lângă mine. Coloane – sculptate din obsidian și înfățișând ființe umane torturate și ucise în moduri brutale – străjuiau două uși făurite în întregime din cranii. De oameni. De animale. De demoni. Unele cu coarne, altele cu colți. Toate la fel de tulburătoare. Privirea mi s-a oprit pe ceea ce am presupus că este mânerul: un craniu de elan cu o pereche uriașă de coarne învăluite în gheață.

Wrath, mărețul demon al războiului și trădătorul sufletului meu, a încremenit. O scânteie fragilă de iritare m-a îndemnat să mă uit în direcția lui. Privirea lui pătrunzătoare era deja îndreptată asupra mea. La fel și expresia lui rece. Voiam să-i scot inima din piept și să i-o calc în picioare, ca să întrezăresc măcar

o *fărămă* de emoție. Orice ar fi fost de preferat indiferenței glaci-ale pe care o purta acum atât de bine, ca pe o mască.

Mă trădase de îndată ce intuise că astfel avea să dobândească un avantaj corespunzător intereselor sale. Era o creatură egoistă. Exact așa cum mă avertizase *nonna*. Și fusesem o nesăbuită să cred altceva.

Ne-am înfruntat din priviri preț de câteva clipe.

Aici, în umbrele lumii subterane, ochii lui de-un auriu-închis scânteiau precum coroana cu rubine fixate în vârfurile spinilor. Cu cât se prelungea confruntarea tăcută, cu atât îmi bubuia mai puternic pulsul în urechi. Abia când demonul și-a întetit puțin strânsoarea asupra mea, mi-am dat seama că îl țineam cu putere de mână, cu încheieturile degetelor albite. I-am eliberat-o brusc și m-am îndepărtat.

Era imposibil de spus dacă părea iritat, amuzat ori chiar furios. Expresia îi rămăsese în continuare neschimbată; era la fel de distant ca în urmă cu câteva minute, când îmi oferise contractul cu Pride. Dacă așa își dorea să fie lucrurile între noi de acum înainte, treaba lui! Nu aveam nevoie de el. Și nici nu-l voiam. De fapt, i-aș fi urât să se ducă direct în Iad, dar amândoi reușiserăm să ajungem aici.

M-a urmărit cu atenție cât mi-am recăpătat controlul asupra gândurilor. M-am silit să afixez un calm la fel de glacial ca indiferența lui, deși nu eram nici pe departe liniștită. Știind cât de bine putea simți emoțiile, probabil că era inutil. L-am studiat îndeaproape.

Străduindu-mă din răsputeri să-l imit pe prințul-demon, am dat glas celui mai trufaș ton din arsenalul personal:

— Presupun că acestea sunt celebrele Porți ale Iadului.

Și-a arcuit o sprânceană întunecată, ca și cum m-ar fi întrebat dacă *asta* era cea mai bună replică la care m-am putut gândi.

Furia a înlocuit frica persistentă. Cel puțin demonul era încă bun de ceva.

— Oare Diavolul e atât de important și de mareț, încât nu-și poate întâlni viitoarea regină aici? Sau îi este teamă de o peșteră rece și umedă?

Wrath mi-a răspuns cu un zâmbet periculos de tăios, dezvăluind o încântare vicleană.

— Aceasta nu este o peșteră, ci un vid în afara Celor Șapte Cercuri.

Mi-a pus o mână pe spate, deasupra șoldurilor, și m-a îndrumat înainte. Am fost atât de șocată de senzația plăcută de a-l simți aproape, de intimitatea duioasă a gestului său, încât nu m-am retras. Pietricele zburau sub pașii noștri, fără să scoată niciun sunet. Cu excepția vocilor, lipsa zgomotului era atât de discordantă, încât aproape că m-am împiedicat. Wrath m-a ajutat să-mi regăsesc echilibrul, apoi mi-a dat drumul.

— E locul unde stelele să tem să intre, mi-a șoptit la ureche și am tremurat, răsuflarea lui caldă contrastând puternic cu aerul înghețat. Dar Diavolul nu le împărtășește *nicicând* frica. Întunericul este sedus de el. La fel cum frica este subjugată de prezența sa.

I-am simțit degetele alunecându-mi de-a lungul șirei spinării și înfiorându-mă și mai mult. Pentru o clipă, am rămas fără suflu. M-am învățit și i-am îndepărtat mâna cu o lovitură precisă.

— Du-mă să-l văd pe Pride! M-am săturat de compania ta. Pământul s-a cutremurat sub noi.

— În noaptea în care ai vărsat sânge și m-ai invocat, nu mândria ta și-a făcut simțită prezența în acel cerc de oase. Ci mânia ta. Furia ta.

— S-ar putea să fie adevărat, Înălțimea Voastră, dar pe pergamentul pe care l-am semnat scria „Casa Mândriei”, nu-i așa?

M-am apropiat de el, cu inima bătându-mi năvalnic. Căldura corpului său radia în jurul meu fierbinte și ademenitoare ca soarele. Mi-a adus aminte de casă. Noua durere ivită în piept era acută, mistuitoare. Mi-am ascuțit limba de parcă ar fi fost o lamă, pe care am îndreptat-o direct spre inima lui de gheață, sperând să trec prin peretele pe care îl ridicase cu atâta iscusință între noi. Fie că era greșit, fie că nu, voiam să-l rănesc și să-l fac să se simtă așa cum o făcusem eu când înșelăciunea lui mă îndurerase atât de profund.

— Prin urmare, l-am ales pe Diavol, nu pe tine. Cum te face asta să te simți? Știind că aș prefera să mă culc cu un monștru pentru eternitate decât să mă supun din nou ție, prințele Wrath?

Privirea i-a coborât asupra gurii mele și a rămas acolo. Când i-am întors favoarea, un licăr seducător i-a însuflețit ochii. Poate că nu voia să recunoască, dar își dorea să mă sărute. Buzele mi s-au curbat într-un rânjet păcătos; în sfârșit renunțase la indiferența rece. Ce păcat pentru el că acum eram asemenea fructului interzis!

M-a privit lung încă o clipă, apoi a șoptit, cu un glas aspru, parcă aducător de moarte:

— Îl alegi pe Diavol?

— Da!

Stăteam atât de aproape, încât respiram același aer. Amândoi am refuzat să dăm înapoi.

— Dacă asta îți dorești, rostește acum cuvintele, astfel încât să te audă acest tărâm! De fapt – și-a scos cu repeziciune pumnalul din interiorul hainei –, dacă ești atât de sigură în privința Diavolului, pecetluiește totul cu un jurământ de sânge. Dacă mândria este cu adevărat păcatul ales de tine, îmi închipui că nu vei spune nu!

Când mi-a întins lama, cu mânerul înainte, provocarea îi ardea în priviri. Am înșfăcat pumnalul Casei și am apăsat metalul ascuțit de vârful unui deget. Wrath și-a încrucișat brațele și mi-a aruncat o privire imposibil de descifrat. Se îndoia că aveam să merg până la capăt. Poate că de vină chiar *era* mândria mea blestemată, dar am simțit, de asemenea, că furia îmi clocotește în vene când mi-am înțepat degetul și i-am restituit pumnalul cu șarpe. Semnasem deja contractul lui Pride, așa că nu exista niciun motiv să ezit acum. O învoială odată încheiată nu mai putea fi desfăcută.

— Eu, Emilia Maria di Carlo, îl aleg de bunăvoie pe Diavol.

O singură picătură de sânge a căzut pe pământ, pecetluind jurământul. Mi-am îndreptat fulgerător atenția spre Wrath. Ceva s-a aprins în adâncurile ochilor săi, dar s-a întors înainte să pot să-mi dau seama ce era emoția aceea întrezărită. Și-a vârât pumnalul în haină și și-a croit drum spre porți, lăsându-mă singură la marginea neantului.

M-am gândit să fug, dar nu aveam unde să merg.

M-am uitat încă o dată în jur, apoi m-am grăbit să-l prind din urmă pe demon, mergând în spatele lui. Mi-am trecut brațele în jurul trupului, încercând cu disperare să pun capăt frisoanelor tot mai intense care nu reușeau decât să mă facă să tremur și mai tare. De îndată ce Wrath plecase, dispăruse și căldura lui, iar acum partea de sus a rochiei, corsetul metalic, părea să mă atace cu o vigoare reînnoită, ca și cum mi-ar fi mușcat ușor pielea. Dacă mai rămâneam aici pentru multă vreme, aveam să mor de frig. Am evocat amintiri care includeau căldură și pace.

Nu mă mai simțisem atât de înfrigurată decât o singură dată – în nordul Italiei –, și atunci fusesem tânără și încântată de zăpadă. Crezusem că avea un aer romantic, dar acum am înțeles adevărul: era primejdios de frumoasă.

La fel ca actualul meu tovarăș de călătorie.

Dinții îmi clănțăneau asemenea unor ciocane minuscule, singurul zgomot care perturba tăcerea vidului.

— Cum se face că ne putem auzi unul pe altul?

— Pentru că asta îmi este voia.

Bestie arogantă! Tremurând, am pufnit. Reacția trebuia să-mi oglindească exasperarea, dar m-am temut că doar mă dăduse de gol, arătând cât de frig îmi era de fapt. O mantie grea de catifea a apărut din neant, drapându-mi-se în jurul umerilor. Nu știu de unde a adus-o Wrath prin magie, dar nici nu mi-a păsat.

Am înfășurat-o mai strâns împrejurul meu, recunoscătoare pentru căldura oferită. Am deschis gura pentru a-i mulțumi demonului, însă m-am oprit brusc, împiedicată numaidecât de un tremur lăuntric. Fapta lui Wrath nu reprezenta un act de bună-tate și nu era nici măcar un gest cavaleresc. Mi-am închipuit că mi-a dat mantia în mare parte ca să se asigure că nu aveam să mor când se afla atât de aproape de a-și îndeplini misiunea.

Dacă țineam bine minte, prin înmânarea sufletului meu lui Pride obțineam libertatea de a părăsi lumea subterană. Despre care spusese cândva că o prețuiește mai presus de orice altceva.

Cât de extraordinar de minunat pentru el! Șederea i se încheia exact când începea a mea. Și tot ce trebuise să facă fusese să mă trădeze pentru a i se îndeplini cea mai mare dorință a inimii.

Sinceră să fiu, înțelegeam asta destul de bine.

Wrath s-a îndreptat în continuare spre porți și nu a mai pri-vit în direcția mea. Și-a lipit o mână de coloana cea mai apropiată de noi și, cu o voce prea joasă ca să-l pot auzi, a șoptit un cuvânt într-o limbă străină. O lumină aurie, pâlpâitoare, i-a ră-sărit în palmă și s-a strecurat în piatra prețioasă neagră.

O clipă mai târziu, porțile s-au deschis lent, cu un scârțâit. Nu puteam distinge ce se afla dincolo de coloane, însă mi-am

imaginat imediat tot felul de lucruri cumplite. Prințul-demon a trecut prin intrarea creată ca un prădător, cu pași silențioși și oarecum neliniștit, fără să-și bată capul cu o invitație oficială sau să se obosească să verifice dacă îl urmez.

Am inspirat adânc și m-am silit să mă calmez. Indiferent ce ne aștepta, aveam să fac ce trebuie pentru a-mi atinge țelurile. M-am adăpostit mai bine în faldurile mantiei și am mers mai departe.

Wrath s-a oprit în pragul lumii subterane și a binevoit, în cele din urmă, să se uite din nou la mine. Am încremenit la vederea chipului său, chiar mai aspru decât tonul.

— Un scurt avertisment!

— Suntem pe cale să intrăm în Iad, i-am pus pe un ton malițios. E cam târziu pentru avertismente.

Însă prințul-demon nu părea amuzat.

— În Cele Șapte Cercuri există trei reguli de respectat. Prima este să nu-ți dezvălui niciodată adevăratele temeri.

Nici nu plănuisem să o fac.

— De ce?

— Lumea aceasta va recurge la orice vicleșug pentru a te tortura, mi-a atras atenția, apoi a ridicat o mână când a văzut că mă pregăteam să-l întrerup. A doua este să-ți controlezi dorințele, altfel te vor tachina și subjugă cu iluzii ușor de confundat cu realitatea. Ai trăit ceva asemănător pe propria piele când l-ai cunoscut pe Lust. Fiecare dintre dorințele tale va fi amplificată de zece ori aici, îndeosebi când vom intra în Coridorul Păcatelor.

— Coridorul Păcatelor...

Nu am rostit numele ca pe o întrebare, însă Wrath mi-a răspuns oricum.

— Noii locuitori ai tărâmului sunt testați, astfel încât să se afle cu ce Casa regală se potrivește cel mai bine păcatul lor

dominant. Pe măsură ce înaintezi de-a lungul coridorului, o să fii... asaltată... de emoții.

— Mi-am vândut sufletul lui Pride. De ce trebuie să descopăr unde mă potrivesc cel mai bine?

— Trăiește destul cât să afli singură răspunsul!

Mi-am înăbușit disconfortul tot mai mare. *Nonna* mă avertizare întotdeauna că veștile proaste vin în grupuri de câte trei, ceea ce însemna că fix cea mai rea nu fusese încă dezvăluită.

— A treia regulă este...

Ochii i-au alunecat spre degetul pe care-l înțepasem.

— Fii prudentă când închei învoieli de sânge cu un prinț al Iadului! Și în niciun caz nu ar trebui să închei unul care să-l implice pe Diavol. Ce-i al lui e al lui. Doar o ființă nesăbuită s-ar lupta cu el sau l-ar provoca.

Am scrâșnit din dinți. Era evident că începuseră adevăratele jocuri de înșelăciune. Avertismentul lui mi-a amintit vag de o însemnare din grimoarul familiei, și m-am întrebat cum ajunseserăm noi să deținem astfel de cunoștințe. Am înlăturat acele gânduri din minte, urmând să revin altădată asupra lor, și m-am concentrat în schimb pe furia mea crescândă.

Fără îndoială, prințul-demon îmi alimenta emoțiile cu puterea ce îi purta numele¹. O conștientizare care m-a scos și mai tare din sărite.

— Să-mi vând sufletul nu a fost o victorie îndeajuns de bună. Așa că ai recurs la șiretlicuri. Cel puțin ești perseverent.

— Într-o zi, vei vedea asta ca pe o favoare.

Puțin probabil. Mi-am strâns mâna rănită într-un pumn. Când ochii lui Wrath i-au întâlnit din nou pe ai mei, un zâmbet i-a jucat pe buze, trăgând de colțurile gurii lui senzuale. Eram convinsă că îmi simțea furia arzătoare.

¹ *Wrath*, „mânie” (n. tr.).

Într-o zi, cât de curând, aveam să-l fac să plătească cu vârf și îndesat pentru asta.

I-am aruncat un zâmbet orbitor și m-am lăsat prinsă în mrejele unei iluzii, imaginându-mi cât de bine m-aș simți când în sfârșit aveam să-l distrug. Deodată, expresia i s-a schimbat și și-a înclinat capul – de parcă mi-ar fi citit fiecare gând și emoție, și ar fi jurat în tăcere să acționeze exact la fel. În această ură eram uniți.

Suținându-i privirea intensă, am încuviințat din cap drept răspuns, recunoscătoare pentru trădarea lui. Era ultima oară când aveam să mă las păcălită de minciunile sale. Totuși, cu puțin noroc, curând aveau să înceapă și el, și frații lui malefici să se lase păcăliți de ale mele. Trebuia să-mi joc bine rolul, altfel urma să sfârșesc moartă precum celelalte mirese vrăjitoare.

Am trecut pe lângă el și am pășit hotărâtă prin Porțile Iadului, de parcă mi-ar fi aparținut.

— Du-mă la noua mea casă! Sunt pregătită să-l întâmpin pe dragul meu soț.